

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Mgr. et Mgr. Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobce: **A. D.**
zastoupený advokátem Mgr. Davidem Obenrauchem
sídlem Kopečná 987/11, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2021,
č.j. KrÚ 96205/2021/ODSH/11,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno

rozhodnutí Městského úřadu Vysoké Mýto (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 24. 5. 2021, čj. MUVM/035470/2021, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), neboť porušil ust. § 4 písm. b) v návaznosti na ust. § 79 odst. 1 písm. a) shodného zákona tím, že dne 29. 8. 2020 v době okolo 20:13 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. Hyundai, reg. zn. X při řízení tohoto vozidla na silnici č. 3058 v obci Újezd u Chocně a dále na místní komunikaci v obci Újezd u Chocně – Chloumek, nezastavil toto vozidlo na pokyn „Stůj“ daný hlídkou Policie ČR prostřednictvím zvláštního výstražného světla modré barvy, doplněného rozsvícením nápisu „STOP“ a zvukového signálu a jel až k domu č.p. X.

2. Dále byl pak žalobce tímž rozhodnutím Městského úřadu Vysoké Mýto uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, v souvislosti s porušením ust. § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že se dne 29. 8. 2020 v době okolo 20:13 hodin jako řidič vozidla bezprostředně poté, co předmětné vozidlo řídil mj. v obci Újezd u Chocně - Chloumek, při silniční kontrole u č.p. X odmítl na výzvu hlídky Policie ČR podrobit dechové zkoušce, před policisty utíkal, zamknul se v rodinném domě a nepodařilo se jej dohledat ani přivolaným posilám.
3. Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 30 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 (jednoho) roku. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Žalobce v žalobě vytýká nedostatečně zjištěný skutkový stav a vady právního posouzení, napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Správní orgán ignoroval důkazní návrhy žalobce a vycházel z důkazů, které jsou pouze písemnou reprodukcí téhož pramene důkazu, a sice tvrzení zasahujících policistů.
5. Stěžejní žalobní námitkou je tvrzení, že žalobce vozidlo neřídil. Nebyl prokázán závěr, že vystoupil z předmětného vozidla z místa řidiče, což policisté ani neměli možnost vidět a tyto skutečnosti nejsou patrné ani z videozáznamu. Žalobce poté nebyl informován o důvodu kontroly, poučen o svých právech, zejména ve smyslu předložení požadovaných dokladů a výzvy k podrobení se dechové zkoušce a o následcích neuposlechnutí výzvy a byl ohrožován služební zbraní. Žalobce byl z jednání policistů ve stresové situaci, a proto odcházel do domu. Policisté nedávali znamení k zastavení vozidla včas a zřetelně, když byli zajetí na vedlejší cestě cca 30 m od hlavní silnice, po které projíždělo vozidlo Hyundai. Hlídka Policie ČR se vydala za vozidlem Hyundai, které jelo konstantní rychlostí, ale než se hlídka rozjela a připojila na hlavní silnici, uplynula doba, po kterou se mohlo hlídce zdát, že vozidlo zrychluje a ujíždí.
6. Žalobce navrhl, aby soud k prokázání žalobních tvrzení provedl důkazy, které v řízení před správními orgány nebyly provedeny. Navrhl výslech A. D. (patrně sebe – pozn. soudu), svědkyně D. V. – přítelkyně a dalších tří svědků. Dále navrhl důkaz plánkem zahrady a fotografiemi, které vylučují výhledové možnosti z vozu PČR do obydlí žalobce,

fotografií „*Poloha policejního vozidla na základě svědectví*“, potažmo navrhl, aby soud provedl i místní šetření.

7. Žalobce dále namítl, že se správní orgán nezabýval otázkou, zda je možné vyzvat k dechové zkoušce osobu, která se nachází mimo vozidlo a od jejíhož příjezdu uplynulo několik minut. Situace byla vyhocena nikoli z důvodu jednání žalobce, nýbrž z důvodu vytahování služebních pistolí, řvaní a vyhrožování policistů. Za objektivní posouzení správní orgán považuje pouze výsledky „*přemotivovaných*“ policistů. Videozáznam je dle žalobce sestříhaný ve prospěch Policie ČR.
8. Dle žalobce není pravdou, že se dovolával svého práva až v odvolání, když kontaktoval Policii ČR a byl připraven podat vysvětlení hned druhý den po předmětném dni, což mu nebylo umožněno. Skutečnost, že se žalobce na místě samém nevyjádřil, že vozidlo neřídil, nelze klást žalobci k tíži, když obviněný nemá s ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „*NSS*“) ve věci sp. zn. 2 As 218/2017 povinnost vyvracet spáchání přestupku a je nutno dodržovat zásadu *in dubio pro reo*. Z videozáznamu není patrné, že by žalobce nebezpečným stylem jízdy ohrožoval účastníky silničního provozu a ujížděl. Řidič vozidla pravděpodobně přehlédl policisty, neboť se jednalo o jízdu ve večerních hodinách za soumraku. Konkrétní zákrok byl důkazem zaujatosti a zuřivé horlivosti policistů ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu, žalobce namítá rovněž porušení policejního postupu a služebních povinností.
9. Postupem správního orgánu I. stupně a žalovaného byla dle žalobce porušena zásada materiální pravdy, dále právo žalobce na spravedlivý proces a čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
10. Na základě výše uvedeného navrhuje žalobce rozhodnutí žalovaného jako nezákonné zrušit.

III. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl žalobu zamítnout a setrval na odůvodnění napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaný k žalobě uvedl, že výpovědi policistů byly v souladu s pořízeným videozáznamem. Další dokazování proto nebylo potřebné, což bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí, včetně rozhodnutí orgánu I. stupně, dostatečně odůvodněno. Skutečnost, že žalovaný předmětné vozidlo řídil, byla prokázána výpověďmi policistů i videozáznamem. Z videozáznamu nejsou žádné stříhy tohoto záznamu patrné. Plyne z něj nebezpečný styl jízdy žalobce. Znamení policistů k zastavení bylo včasné, žalobce předmětné vozidlo nezastavil, ač za ním jelo vozidlo s nápisem „stop“ a spuštěným světlem modré barvy, které vydávalo akustické signály.
13. Žalovaný vložil do svého vyjádření printscreeny z videozáznamu, z nichž má vyplývat, že videozáznam zachycuje žalobce, jak vystupuje z předmětného vozidla z místa řidiče a prokazuje rozhledové poměry policistů, s tím, že pozorování policistů probíhalo na velmi malou vzdálenost. Žalobcem předložené fotografie dle žalovaného nemohou prokázat reálné pozorovací možnosti policistů v době zásahu.

14. Na spáchání přestupku dle žalovaného nemá vliv, zda žalobce policisty následně kontaktoval, toto tvrzení ničím nedoložil a na postup policistů si u Policie ČR nestěžoval. Žalobce se snaží hájit tím, že policisté s ním nese-psali úřední záznam a že jej řádně nepoučili. Tento postup je velice nebezpečný, neboť by vedl až k závěru, že pokud řidič policistům ujíždí a následně se schová v budově, unikne potrestání.

IV. Jednání soudu

15. Při jednání soudu žalobce ústy svého zástupce zopakoval zásadní námitku spočívající v tom, že byl omezen na právech, neboť neměl možnost se ve věci vyjádřit, nemohl tak podat informace k tomu, že vozidlo neřídil. Policie s ním odmítla druhý den komunikovat. Jím navržené důkazy nebyly následně ve správním řízení provedeny. K soudu výslovně pak uvedl, že nejprve chtěl věc „vzít na sebe“, později si to však rozmyslel. Za řidičku vozidla označil přítelkyni D. V.
16. Žalovaný při jednání soudu setrval na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí, odmítl tvrzení, že vozidlo mohla řídit žalobcem uváděná osoba, neboť z videozáznamu plyne, že tato přicházela od domu a dotazovala se přítomných, co se událo.
17. Soud žalobcem navržené důkazy neprováděl a účastníkům přitom svůj postup ozřejmil.

V. Popis řízení před správními orgány

18. Vzhledem k námitkám žalobce, jenž napadá postup správních orgánů a tvrdí, že byl zkrácen na svých právech, když mu neměla být dána možnost se ve věci vyjádřit, soud považuje za vhodné stručně zrekapitulovat průběh přestupkového řízení.
19. K silniční kontrole předmětného vozidla, resp. jeho řidiče došlo dne 29. 8. 2020 (sobota – pozn. soudu) v době okolo 20:13 hodin, tedy v nočních hodinách za snížené viditelnosti po západu slunce. Úřední záznamy o provedené kontrole dva zasahující policisté sepsali dne 30. 8. 2020, resp. 31. 8. 2020. Na místě kontroly záznam sepsán nebyl. Z kontroly byl pořízen videozáznam, po zastavení vozidla policisté též vstoupili na soukromý pozemek. Oznámení o přestupku je datováno dnem 13. 9. 2020, doručeno orgánu I. stupně dne 16. 9. 2020.
20. Dne 8. 12. 2020 orgán I. stupně vydal příkaz č.j. MUV M/077726/2020, kterým žalobce shledal vinným z obou shora popsaných přestupků, přičemž skutkový stav věci, včetně toho, že žalobce byl označen za řidiče, byl popsán totožně jako v napadeném rozhodnutí. Příkaz byl dne 10. 12. 2020 doručen do vlastních rukou žalobce. Dne 14. 12. 2020 zmocněný advokát žalobce podal proti příkazu odpor, ve kterém pouze uvedl, že nesouhlasí a „*vytýká nedostatečně zjištěný skutkový stav a vady právního posouzení.*“ Navrhl, aby řízení bylo po provedeném dokazování zastaveno.
21. Orgán I. stupně nařídil na den 3. 2. 2021 ústní jednání, při kterém plánoval vyslechnout oba zasahující policisty. Z nařízeného jednání se advokát žalobce pro nemoc omluvil a spolu s žalobcem požádali o odročení jednání. Nové jednání bylo nařídáno na den 14. 4. 2021. K jednání se žalobce z důvodu karantény nedostavil, při jednání byl zastoupen advokátem. Při jednání byl proveden důkaz dvěma videozáznamy, které pořídili příslušníci

Policie ČR, byl proveden výslech zasahujících policistů. Advokát učinil fotokopie správního spisu a poté jménem žalobce „popřel skutek, pro který je vedeno řízení.“ Na doplňující dotaz správního orgánu ke vztahu žalobce ke kladenému skutku uvedl, že na otázku umí odpovědět žalobce (obviněný). Advokát žalobce kladl dotazy jednomu ze zasahujících policistů a závěrem uvedl, že se vyjádří písemně s návrhy na dokazování. Na závěr obdržel kopii spisového materiálu.

22. Dne 23. 4. 2021 advokát žalobce doručil správnímu orgánu I. stupně vyjádření, ve kterém uvedl, že se žalobce (obviněný) necítí být vinen popsáním skutkem, neboť není postaveno najisto, kdo vozidlo řídil. Tvrdí, že vozidlo neřídil. Namítl nedostatky policejní kontroly, resp. postupu policistů při této kontrole. Obviněný (žalobce) nebyl policisty dotázán, zda vozidlo řídil, kontrola byla ze strany policistů velice vyhrocená. Tvrdil, že zasahující policista nemohl vidět, že žalovaný z vozidla vystupuje. Na videozáznamu okamžik vystoupení z vozidla zachycen není. Žalobce nebyl zasahujícími policisty jakkoli poučen o svých právech. K tomu, že vozidlo neřídil, navrhl výslech „očitých svědků“, tedy své osoby, D. V., dalších tří fyzických osob a důkaz plánkem zahrady a fotografiemi k výhledovým možnostem policistů při zastavení vozidla.
23. Správní orgán I. stupně důkazy navržené žalobcem neprovedl a poté dne 24. 5. 2021 vydal rozhodnutí popsané v bodech 1 a 2 shora, jež bylo po podaném odvolání potvrzeno žalovaným. Správní orgán I. stupně na celkem 16 stranách vcelku detailně popsal, jakým způsobem zjistil skutkový stav a reagoval též na vyjádření advokáta žalobce učiněné v průběhu řízení. Zejména na straně 9 rozhodnutí slovy popsal zjištění učiněná na základě videozáznamu pořízeného zasahujícími policisty při a po zastavování kontrolovaného vozidla. Žalobce na dotazy policistů proč vozidlem ujížděl, odpovídal: „já jsem vás vůbec neviděl,“ „ty sirény?“ „já jsem vás vůbec neviděl.“ Na straně 10 rozhodnutí poté správní orgán I. stupně odůvodnil, proč neprovedl žalobcem navržené důkazy – výslechy svědků. Za podstatné měl to, že obviněný (žalobce) se již vyjádřil prostřednictvím svého zmocněnce a další osoby, kromě policistů, nebyly kontrole přítomny. Přičemž skutkový stav měl za dostatečně zjištěný. Ze stejného důvodu správní orgán neprovedl důkazy fotografiemi či plánkem zahrady.
24. Dne 8. 6. 2021 advokát žalobce podal odvolání, ve kterém namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav a vady právního posouzení (viz bod 22 shora). Dne 13. 6. 2021 advokát žalobce odvolání doplnil. Žalobce v něm popřel, že by vozidlo řídil, zopakoval návrh (neprovedených) důkazů. Tvrdil, že se cítil ohrožený zbraní policistů a nemohl soustředěně reagovat. Nikdy nebyl policisty dotázán, zda vozidlo řídil. Policisté jej nemohli vidět, jak vystupuje z místa řidiče, proto mělo být provedeno dokazování. Dále namítl porušení policejních postupů, policisté při kontrole postupovali zběsile a žalobci se nedostalo řádného poučení, zejm. stran následků odmítnutí dechové zkoušky, což je dáno zákonem.
25. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Žalovaný poukázal na dokazování provedené orgánem I. stupně, zejména výpovědi zasahujících policistů a videozáznam. Rovněž citoval konverzaci z pořízeného videozáznamu proběhlou po zastavení kontrolovaného vozidla. Uzavřel, že skutkový stav byl prokázán nad veškerou pochybnost. Vypořádal námítky žalobce.

VI. Posouzení věci soudem

26. S ohledem na shora popsanou podstatu věci a tvrzení účastníků řízení soud shrnuje, že základní a podstatnou otázkou tohoto soudního řízení je vyřešení otázky, zda správní orgán I. stupně a posléze žalovaný dostatečně a správně, včetně zákonného postupu při dokazování, zjistili skutkový stav věci spočívající v tom, že uzavřeli tak, že žalovaný byl řidičem kontrolovaného vozidla.
27. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen jako „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

VI.a. Žaloba s opakováním odvolacích námitek

28. Soud konstatuje, že žalobní námitky jsou z převážné zčásti opakováním, popřípadě rozšířením odvolací argumentace žalobce. K tomu soud uvádí, že není smyslem soudního přezkumu znovu podrobně opakovat již jednou vyřčené, soud se proto může v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (viz např. rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2007, č.j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č.j. 2 Afs 37/2012-47).
29. Rozsah povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí se tak může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého jednotlivého případu, tento závazek nemůže být chápán tak, že vyžaduje za všech okolností podrobnou odpověď na každý jednotlivý argument účastníka.
30. V dané věci proto soud nepovažuje za nutné reagovat na každou jednotlivou námitku zmíněnou v žalobě, podstatné je vypořádat námitky stěžejní, které tvoří podstatu žaloby. Jde o řádné zjištění skutkového stavu, tedy stanovení osoby řidiče vozidla. Dále se soud vyjádří k tomu, zda zasahující policisté postupovali při kontrole odpovídajícím postupem a naplnili poučovací povinnost směrem k žalobci.
31. Soud již zcela na úvod věcného přezkumu věci uvádí, že jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný (obě rozhodnutí pro účely přezkumu materiálně tvoří jeden celek) skutkový stav zjistili řádně a tento odpovídajícím způsobem odůvodnili. Stěžejní důkazy spočívající ve výsledku zasahujících policistů a ohledání prostřednictvím zhlédnutí pořízeného videozáznamu nemohou dát jinou odpověď na otázku určení osoby řidiče vozidla. Správní orgány v rozhodnutích zcela jasně popsaly, na základě čeho učinily závěr o tom, že řidičem vozidla byl žalobce. Obě správní rozhodnutí jsou detailní, svým způsobem obsáhlá, řádně a logicky odůvodněná. Neobstojí tak tvrzení žalobce, že videozáznam je sestříhaný, či že zasahující policisté nemohli vidět, kdo z vozidla vystupuje. K zastavení vozidla došlo po setmění, nicméně policejní vozidlo mělo při nejmenším k okamžiku zastavení zapnuté světlomety, což zcela jistě policistům umožnilo sledovat situaci, která nastala krátce před zastavením před služebním vozidlem. Soud obsah správního spisu detailně prostudoval a též pořízený videozáznam opakovaně shlédl. Žalobce má při svých tvrzeních pravdu v jediném, a to, že pořízený videozáznam nezachycuje v detailu okamžik vystoupení žalobce z vozidla, ve smyslu otevření dveří u řidiče, výstupu osoby a zavření dveří vozidla. Správní orgány však ve svých rozhodnutích řádně popsaly proč tomu tak je a rovněž popsaly, proč uzavřely tak, že za řidiče označily žalobce.

VI.b. Námitka nepřezkoumatelnosti rozhodnutí

32. Žalobce bez dalšího odůvodnění v žalobě uvedl, že rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné. Soud tuto deklaraci ve formě věty jednoduché odmítá. Na obecnou a blíže neodůvodněnou námitku může soud jednat opět toliko jen v obecné rovině.
33. Rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné zejména tehdy, pokud by se správní orgán nevypořádal v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, opřel by rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, popř. zjištěné v rozporu se zákonem nebo pokud by nebylo zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny (viz rozsudek NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, publikovaný pod č. 3/2004 Sb. NSS a rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84).
34. Odůvodnění obou rozhodnutí obsahují řádné skutkové i právní posouzení věci a podrobné a logické odůvodnění zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgány se řádně vypořádaly se všemi námitkami žalobce a odůvodnění rozhodnutí nejsou ani jinak nedostatečná ve smyslu citované judikatury. Rozhodnutí obsahují určité a jednoznačné výroky, které nejsou vnitřně rozporné. Výroky obou rozhodnutí nejsou v rozporu s odůvodněními těchto rozhodnutí. Soud neshledal napadené rozhodnutí ani jinak vnitřně rozporným či nesrozumitelným. Pokud by napadené rozhodnutí mělo být nepřezkoumatelné či nesrozumitelné, patrně by tak žalobci minimálně zčásti znemožnilo věcně reagovat na závěry v něm uvedené. V dané věci tomu tak však není, neboť žalobce podává žalobu, kterou určité závěry z rozhodnutí napadá.

VI.c. Námitka nedostatečně zjištěného skutkového stavu

35. Soud již shora opakovaně uvedl, že při rozhodování o přestupcích vycházel správní orgán I. stupně i žalovaný z oznámení přestupku, úředních záznamů vypracovaných policisty prap. D. a prap. H., které obsahují podrobný popis událostí, úředního záznamu o vstupu do obydlí, jiného prostoru nebo na pozemek, vypracovaného prap. H., DVD s videozáznamem provedené kontroly a protokolů o výsledku svědků prap. H. a prap. D.
36. V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011-68, publikované pod č. 3014/2014 Sb. NSS).
37. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71, vyjádřil k možnostem doplnění dokazování při soudním přezkumu rozhodnutí ve věcech přestupkových. S ohledem na princip plné jurisdikce nevyloučil ani uplatnění prvního důkazního návrhu teprve v žalobním řízení; to však není případ žalobce. Současně však rozšířený senát uvedl, že provádění nových důkazů není zapotřebí, zjistí-li soud, že správní orgány opatřily „*takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění.*“ Rozšířený senát upozornil, že „*odlišná situace nastane tehdy, neprovedou-li správní orgány dostatečné zjištění skutkového stavu věci, tedy úplné dokazování rozhodných skutečností, a přesto rozhodnou o vině. Pak obviněný v řízení před soudem jistě může poukázat na možné jiné rozumně se*

nabízející varianty skutkového děje, případně k tomu nabídnout důkazy. Je na krajském soudu, aby v mezích možností soudního přezkumu tato tvrzení podrobil konfrontaci s napadeným rozhodnutím a s obsahem správního spisu a případným dokazováním „oddělil zrna od plev“, tzn. nepravděpodobné či jinak bizarní námitky obviněného eliminoval. Prostor pro dokazování vymezuje soudní řád správní.“

38. V návaznosti na shora uvedené zobecněné závěry postupu soudů v oblasti správního trestání krajský soud uvádí, že v případě žalobce byl dokazováním zjištěn skutkový stav, který v podstatné míře zásadní pochybnosti vylučoval. Z pořízeného videozáznamu sice není přímo patrné, že žalobce z vozidla na straně řidiče vystupuje, avšak tento závěr je doplněn návaznými a souladnými výpověďmi policistů, kteří žalobce vystupovat viděli. Správní rozhodnutí vysvětlují, proč záznam daný okamžik neobsahuje. Nadto videozáznam v přímě návaznosti na výstup policisty z vozidla zobrazuje žalobce, jak se pohybuje po levé straně vozidla směrem vpřed k přední části vozidla. Následuje reakce žalobce se sdělením „já jsem vás neviděl.“ Logickým vysvětlením je, že takto měl reagovat řidič vozidla a nikoli třetí osoba automobilu. Žalobce se tak sám od počátku situoval do pozice řidiče, následný požadavek, aby se jej policisté na místě dotazovali, zda vozidlo řídil, nevyznívá jakkoli logicky. Krom svých následných negativních tvrzení žalobce hodnověrně nezpochybnil závěry správních rozhodnutí v otázce ustanovení řidiče. Při jednání soudu advokát žalobce uvedl, že vozidlo řídila D. V., avšak z videozáznamu a zaznamenané konverzace se podává, že tato osoba se v řeči dotazuje, proč jsou policisté přítomni.
39. Žalobce v dané souvislosti namítá, že byly ignorovány jeho důkazní návrhy. Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009–48, správní orgán není povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí zdůvodnit, proč se tak stalo. V tomto případě se žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela dostatečně vypořádal s otázkou neprovedení navrhovaných důkazů správním orgánem I. stupně, když se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že na základě svědeckých výpovědí policistů a videozáznamu je nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobce obou přestupků dopustil, výpovědi policistů jsou v souladu s videozáznamem, který prokazuje též, kde stálo vozidlo policistů a že tito měli vynikající rozhledové poměry a další dokazování by tak bylo nadbytečné. Správní orgán I. stupně označil důkazy výsledky svědků, navrhované žalobcem, za nadbytečné rovněž s ohledem na skutečnost, že celému skutkovému ději nebyl nikdo kromě policistů, žalobce a jeho nezletilých dětí přítomen. Důkaz plánkem zahrady u domu č.p. X a fotografiemi, které mají vylučovat výhledové možnosti ze služebního vozu policistů do obydlí a místa zaparkování předmětného vozidla, pak označil za nadbytečný rovněž s ohledem na to, že na videozáznamu je zřetelně vidět, že výhledové možnosti policistů nebyly ničím ztíženy ani omezeny. Soud proto uzavírá, že bylo náležité odůvodněno, proč důkazy navrhované žalobcem nebyly provedeny.
40. Ze stejných shora popsanych důvodů soud odmítl navržené důkazy též provést při soudním řízení.
41. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžejními důkazy byly protokoly o výsledku svědků – prap. D. a prap. H. a videozáznam, na které je zachycena provedená kontrola. Ze

správního spisu je tak zřejmé, že správní orgány nepovažovaly za objektivní posouzení pouze výsledky „přemotivovaných“ policistů, jak tvrdí žalobce a nelze tak ani přisvědčit námitce žalobce, že správní orgán I. stupně vycházel z důkazů, které jsou pouze písemnou reprodukcí tvrzení policistů, když videozáznam z povahy věci nemůže být písemnou reprodukcí jakéhokoli důkazu. Správní orgán I. stupně naopak hodnotil výpovědi policistů a obsah videozáznamu jednotlivě i v souhrnu, v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů.

42. K obsahu videozáznamu soud blíže uvádí, že tento zachycuje děj tak, jak je popsán v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. v čase od 20:14:32 hod. do 20:17:18 hod. Děj se nejeví být nikterak sestříhán. Děj, vyplývající z videozáznamu, zcela koresponduje s obsahem výpovědi policistů. To platí rovněž pro výhledové možnosti policistů v době výstupu žalobce z předmětného vozidla. Soud nepovažuje za nedostatek to, že správní spis, resp. videozáznam, nezachycuje celý průběh akce, neboť účelem správního řízení ani poté soudního přezkumu není ověřování celého průběhu policejní kontroly.
43. Nebezpečnost jízdy a její charakter jsou rovněž popsány v napadeném rozhodnutí, resp. v rozhodnutí orgánu I. stupně. Soud nepovažuje za nutné toto opakovat. Již z videozáznamu je patrné, že vozidlo policistů i kontrolované vozidlo před nimi se ve snížené viditelnosti (tma) pohybují vcelku rychle na komunikaci III. třídy, míjí v této rychlosti protijedoucí vozidla a kontrolované vozidlo nedává před křižovatkou, kde odbočovalo vlevo, znamení o změně směru jízdy.
44. Soud shledal jako nedůvodnou námitku spočívající v tom, že policisté nedávali znamení k zastavení vozidla včas a zřetelně. Z videozáznamu a výpovědi policistů vyplývá, že znamení bylo dáno v souladu s ust. § 79 odst. 3 zákona o silničním provozu včas a zřetelně s ohledem na okolnosti provozu na pozemní komunikaci tak, aby žalobce mohl předmětné vozidlo bezpečně zastavit a aby nedošlo k ohrožení bezpečnosti provozu na pozemní komunikaci. Je nerozhodné, zda se policistům předtím, než se připojili k hlavní silnici, pouze jevílo, že žalobce zrychluje a ujíždí, či nikoli. Tato námitka nikterak nesouvisí s jednáním žalobce a jeho právní kvalifikací, když k naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o silničním provozu postačí nezastavení vozidla na signál, který příkazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou v rozporu s § 4 písm. b) nebo c) zákona o silničním provozu. Policisté byli oprávněni předmětné vozidlo zastavit bez dalšího, tedy i tehdy, pokud by žalobce nebyl podezřelý ze spáchání přestupku týkajícího se bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (srov. § 79 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu).
45. Je nepochybné, že alespoň jednu ze signalizací, užitých policisty, musel žalobce zaznamenat i za situace, že k události došlo ve večerních hodinách po soumraku. Žalobce nemohl mít pochyb, že služební vozidlo Policie ČR následuje právě jej, o čemž svědčí i styl jízdy žalobce, patrný z videozáznamu, kdy se lze důvodně domnívat, že žalobce usiloval o to, aby se ocitl mimo dohled policistů.
46. Neobstojí rovněž námitka, že žalobci bylo zabráněno, aby se k věci řádně vyjádřil. Patrně tím žalobce sledoval to, že orgány neprovedly jeho výpověď, když sám sebe jako svědka

navrhoval. Pomine-li soud skutečnost, že žalobce nebyl v pozici svědka, ale obviněného z přestupku, nic mu jakkoli nebránilo, aby správním orgánům sdělil vše, co měl za cíl. Patrně částečně bylo jeho vyjádření sděleno ve vyjádření jeho zástupce, případně pak v podaném odvolání. Ani při jednání soudu žalobce nepožádal o udělení slova, které by mu zcela jistě bylo soudem uděleno. Veškerá sdělení byla učiněna prostřednictvím jeho advokáta.

47. K řádnému zjišťování skutkového stavu lze též připomenout zásadu volného hodnocení důkazů, podle níž soud (ani správní orgán) není povinen provést veškeré navržené důkazy. Zároveň však platí, že pokud soud důkaznímu návrhu nevyhoví, musí takový postup přesvědčivě odůvodnit (viz např. rozsudky NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 9. 11. 2006, č.j. 1 Azs 218/2004-89). Z rozsudku NSS č. j. 5 Afs 147/2004-89 dále plyne, že *„neakceptování návrhu na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací potencií. Odmítnout provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“*

VI.d. Námitka vad právního posouzení

48. Námitka vad právního posouzení byla žalobcem v žalobě uvedena jen obecně bez jakékoli konkretizace. Soud proto též jen obecně konstatuje, že vady právního posouzení neshledal. Popsaný skutkový stav odpovídá oběma skutkovým podstatám vyjmenovaným v příslušném ustanovení § 125c zákona o silničním provozu.
49. Pokud žalobce svou námitkou navazoval na své tvrzení o nesprávně zjištěném skutkovém stavu, tak soud již shora uvedl, že skutkový stav považuje za zjištěný správně a odpovídajícím způsobem.

VI.e. Poškození na právech, nedostatek poučení a dechová zkouška

50. K námitce žalobce, že nebyl policejním orgánem poučen o svých právech, uvádí soud, že na základě obsahu správního spisu je zřejmé, že ačkoli policisté žalobci oznámili, kdo jsou a vyzvali jej, aby setrval na místě, žalobce odcházel do domu a svým jednáním vyjádřil jasný postoj, že s policisty nebude spolupracovat. Při každém pokusu policistů o komunikaci s žalobcem reagoval žalobce tak, že mají policisté odejít, nebude s nimi komunikovat apod. Namítá-li tak žalobce, že nebyl policisty za dané situace poučen o svých právech, mívá se to s rozumným pojetím věci.
51. Již žalovaný v rozhodnutí uvedl, že silniční kontrolu svým průběhem nebylo lze považovat za standardní. Soud dodává, že policisté jistě museli vynaložit značné úsilí a vypětí poté, co učinili rozhodnutí vozidlo zkontrolovat. Vozidlo na signály nezastavilo, pohybovalo se nadále vcelku vysokou rychlostí, vše mohlo nasvědčovat tomu, že se řidič rozhodl ujet. Za dané situace rozhodně nebylo na místě, aby policisté za vozidlem dále nejeli. Po zastavení vozidla jediná osoba připadající na pozici řidiče (policisté by si patrně všimli při pohybu okolo vozidla, že za volantem sedí jiná osoba – pozn. soudu)

nespolupracuje, na pokyny policistů reaguje negativně a odchází i přes výzvy, poučení a i varování do domu. Fakticky silniční kontrolu znemožňuje. Soud nad rámec uvedeného uvádí, že policisté mohli použít mírných donucovacích prostředků, což však neučinili.

52. Pokud pak žalobce, s policisty odpovídajícím postupem nekomunikoval, odešel z místa a zavíral se za dveře domu, sám se zbavil možnosti být řádně poučen. Následně vznesená námitka proto nemůže být důvodná.
53. Soud ze správního spisu nezjistil cokoli, co by vypovídalo o jakékoli zaujatosti policistů vůči žalobci, relevantním porušení policejního postupu a služebních povinností policistů, vyhrožování policistů žalobci a ohrožování služební zbraní. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že výpovědi policistů se zásadně považují za věrohodné, pokud nic nenasvědčuje tomu, že policisté měli, resp. mají, v konkrétní věci zájem na jejím výsledku (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2007, č.j. 4 As 19/2007-114, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Žalobce zpochybňuje výpovědi policistů, na podporu svého tvrzení však nepředkládá jakýkoli relevantní důkaz. Žalobce během správního řízení ani v žalobě neuvedl jakoukoli konkrétní a relevantní skutečnost, ze které by se dalo usuzovat na tvrzenou zaujatost policistů ve vztahu k osobě žalobce nebo relevantní porušení policejního postupu a služebních povinností policistů. Uvedená tvrzení žalobce proto zůstávají v rovině nepodložených spekulací. I pokud by byl žalobce z policistů ve stresové situaci, nelze tímto tvrzením ospravedlnit nerespektování jasných pokynů policistů (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97). Pro danou věc je tak rovněž bez významu, kdo byl původcem vyhocení dané situace a zda se policisté snažili situaci uklidňovat.
54. Pokud jde o polemiku žalobce, zda byli policisté oprávněni žalobce vyzvat k dechové zkoušce až v okamžiku, kdy se nacházel za dveřmi svého domu, soud se ztotožňuje s argumentací žalovaného v napadeném rozhodnutí. Též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2011, č.j. 2 As 1/2011-60, v bodě 20 konstatoval: *„Řidičem, na něhož se vztahuje povinnost vymezená v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu, bude i ten řidič, který byl přímým účastníkem silničního provozu před určitým časovým okamžikem. Musí zde však existovat na první pohled zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí vyzývané osoby v provozu na pozemních komunikacích jakožto řidiče.“* Je nepochybné, že v tomto případě byla dána zjevná souvislost mezi důvodem k učinění výzvy a účastí žalobce jako řidiče v provozu na pozemních komunikacích. Policisté vyzvali žalobce jako osobu podezřelou ze spáchání přestupku k dechové zkoušce několik minut poté, co dle výpovědi policistů a videozáznamu řídil předmětné vozidlo, které na signalizaci policistů nezastavil, a policisté následně z žalobce cítili alkohol, všimli si jeho zarudlých očí, zhoršené mluvy. Od řízení předmětného vozidla do výzvy policistů k podrobení se dechové zkoušce neuplynul časový úsek v řádu několika desítek minut, souvislost nebyla „přetržena“ zcela jiným dějem, přihlédnout je třeba samozřejmě rovněž k jednání žalobce v dané situaci, když odmítal s policisty jakkoli komunikovat.
55. Pokud jde o námitku žalobce spočívající v tom, že žalobce či advokát kontaktovali Policii ČR a žalobce byl připraven podat vysvětlení hned druhý den po předmětném dni, což mu nemělo být umožněno, soud uvádí, že tato námitka nemá význam pro předmět řízení ani pro kvalifikaci jednání žalobce. Nadto, bdělému žalobci nic nebránilo, aby po večerním

incidentu své prohlášení sepsal, event. vysvětlil svůj postup a policii odeslal písemně. Žalobce nic takového netvrdil. Vzhledem k charakteru silniční kontroly a následnému zásahu na místě muselo být žalobci zřejmé, že bude následovat správní řízení.

56. Jde-li pak o námitku, že nelze klást žalobci k tíži skutečnost, že se na místě sám nevyjádřil, že vozidlo neřídil, konstatuje soud, že správní orgány z této skutečnosti žádné důsledky nevyvozovaly, resp. nekladly je žalobci k tíži. Z rozsudku NSS ze dne 31. 8. 2017, č.j. 2 As 218/2017-22, na který žalobce odkazuje, plyne, že pokud existuje rozumná pochybnost, tedy ne zcela nepravděpodobná možnost, že se žalobce přestupku nedopustil, pak je namístě aplikovat princip *in dubio pro reo* a řízení o přestupku zastavit. O tuto situaci se však nejedná, ze správního spisu nevyplývá, že by v průběhu řízení o přestupku taková pochybnost vznikla.

VII. Závěr a náklady řízení

57. Soud opakuje, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že na základě svědeckých výpovědí policistů a videozáznamu je nade vší pochybnost prokázáno, že se žalobce obou přestupků dopustil, když tyto důkazy spolu korespondují a nelze v nich shledat jakékoli rozpory. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a jednání žalobce bylo posouzeno správně, když svým jednáním naplnil znaky skutkových podstat shora označených přestupků.
58. Po provedeném přezkumu tak má soud za to, že správní orgány v řízení o přestupcích žalobce nepochybily, jejich rozhodnutí byla vydána zcela v souladu se zákonem a dostojí požadavkům na přezkoumatelnost. Postupem správního orgánu I. stupně a žalovaného proto nebyla porušena zásada materiální pravdy, právo žalobce na spravedlivý proces ani čl. 6 odst. 3 písm. d) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
59. Rovněž uložené správní tresty ve formě pokuty ve výši 30 000 Kč a zákazu činnosti, spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 roku, v rámci zákonné sazby odpovídají povaze a závažnosti spáchaných přestupků.
60. Veškeré námitky žalobce soud posoudil jako nedůvodné. Proto s ohledem na shora uvedené závěry nebyla žaloba shledána důvodnou a soud ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
61. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný a žalovanému náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 21. června 2022

Mgr. et Mgr. Jaroslav Vávra v. r.
soudce